

Nr 7.

Ankom till riksdagens kansli den 2 april 1940 kl. 2 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse av 4 och 5 §§ tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316), m. m.

I en den 16 februari 1940 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 81, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande, vid propositionen fogade förslag till

dels förordning om ändrad lydelse av 4 och 5 §§ tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316),

dels ock förordning om ändrad lydelse av 21 § 2 mom. förordningen den 15 december 1914 (nr 436) angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket.

De vid propositionen fogade författningsförslagen äro av följande lydelse:

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 4 och 5 §§ tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316)¹.

Härigenom förordnas, att 4 och 5 §§ tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

4 §.

Där tull skall utgå i förhållande till varas värde, beräknas detta för oskadad vara lika med det för varan vid försäljning till Sverige gällande marknadspriset å inköpsorten vid tiden för inköpet eller, i fråga om ej inköpt vara, å avsändningsorten vid tiden för avsändningen, med tillägg av emballagets värde jämte frakt, försäkringspremier och annan å varan nedlagd kostnad, intill dess varan anlant, därest den inkommit med fartyg eller luftfartyg, till ort, dit den är bestämd eller varest den för vidare befordran

¹ Senaste lydelse av 4 § se 1934: 283 och av 5 § se 1931: 242, 1935: 251 och 619, 1936: 127 samt 1937: 10 och 213.

till bestämmelseorten lossas ur fartyget eller luftfartyget, eller, därest den inkommit på annat sätt, till gränsort inom tullområdet. Det åligger varuhavaren att uppgiva och, såvitt ske kan, styrka de belopp, vilka sålunda tillhopa skola anses utgöra oskadad varas värde.

Fullgör ej varuhavaren vad honom enligt första stycket åligger eller finnes skälig anledning antaga, att det uppgivna värdet understiger det verkliga, må värdet beräknas lika med det för varan vid försäljning inom Sverige gällande marknadspriset å tulltaxeringsorten vid tiden för tulltaxeringen, med avdrag för tull jämte skälig försäljningskostnad och normal handelsvinst.

Kan i fall, som i andra stycket sägs, varans värde icke beräknas på sätt där föreskrives eller är fråga om vara, som lidit avsevärd skada, skall värdet beräknas lika med det värde, varan befinnes äga å tulltaxeringsorten vid tiden för tulltaxeringen. För uttrönande av nämnda värde äger tullanstalten låta besiktiga och värdera varan.

Närmare bestämmelser angående styrkande av oskadad varas värde ävensom angående varas besiktning och värdering meddelas av Konungen; ägande Konungen ock bestämma, enligt vilka grunder värdet av emballage skall beräknas i det fall, att emballaget helt eller delvis utgöres av godsbehållare (*container*).

I den mån det påkallas för kontroll å lämnad uppgift om varas värde är varuhavaren eller annan, för vars räkning varan införts, skyldig att tillhandahålla sina affärshandlingar för granskning på sätt Konungen bestämmer.

5 §.

Tullfrihet åtnjutes för:

— — — — —
e) andra förnödenheter — — — i handelssyfte; dock skall om resandes och avmönstrande sjöfolks rätt att för eget bruk tullfritt medföra färdiga tobaksvaror och cigarrettpapper gälla vad särskilt stadgas;
— — — — —

x) likkistor med — — — avliden person;

y) varor, som — — — äga rum; samt

z) tryckalster, härunder inbegripna kartor, bilder, planschverk samt med bilder försedda reklamskyltar och reklamplakat, vilka hava till syfte att göra reklam för resor till främmande länder eller att sprida kännedom i allmänhet om dessa länder, allt dock på villkor att tryckalstren äro ämnade att här i riket kostnadsfritt utdelas samt att de införas från land, som medgiver Sverige motsvarande förmån.

—————
Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1940.
—————

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 21 § 2 mom. förordningen den 15 december 1914 (nr 436) angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket.

Härigenom förordnas, att 21 § 2 mom. förordningen den 15 december 1914 angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges:

21 §.

2 mom. Resande, som — — — fastställd kvantitet. Med resande likställes person, som varit anställd å fartyg men därifrån avmönstrar.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1940.

Beträffande motiveringen för förslagen, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, får utskottet hänvisa till ovannämnda statsrådsprotokoll.

Vid behandlingen av propositionen har utskottet anlitat byråchefen i generaltullstyrelsen E. Sandquist såsom sakkunnig.

Med anledning av en utav generaltullstyrelsen i skrivelse den 4 december 1937 gjord hemställan bemyndigade Kungl. Maj:t genom beslut den 17 juni 1938 chefen för finansdepartementet, bland annat, att tillkalla två sakkunniga för att inom departementet biträda med en överarbetning av gällande tulltaxeförordning och den därvid fogade tulltaxan m. m. enligt av departementschefen angivna riktlinjer.

Med stöd av detta bemyndigande tillkallades byråchefen i generaltullstyrelsen C. E. L. Sandquist och förste byråingenjören hos kommerskollegium K. A. Wickman att såsom sakkunniga inom finansdepartementet biträda med ifrågavarande överarbetning. I anslutning till de för revisionsarbetet meddelade direktiven, enligt vilka utredningsresultaten skulle framläggas i den mån de föreläge, hava de sakkunniga, vilka antagit benämningen 1938 års tulltaxerevision, till chefen för finansdepartementet överlämnat tre särskilda betänkanden, innefattande förslag till ändringar i tulltaxeförordningen och tulltaxan jämte vissa andra författningar.

På grundval av vissa av tulltaxerevisionen framlagda förslag ha i propositionen föreslagits ändringar av gällande tullbestämmelser i följande hänseenden, nämligen beträffande beräkning av varas tullvärde samt av emballagevärdet å vissa godsbehållare, ävensom i fråga om tullfrihet för visst turistreklammaterial m. m. I propositionen föreslås även tullfrihet för visst fall vid införsel av tobaksvaror.

Beräkning av varas tullvärde.

I ett den 15 november 1939 avgivet »Betänkande III med förslag till förordning om ändrad lydelse av 4 § tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 m. m.» ha de sakkunniga till behandling upptagit frågan om ändrade bestämmelser angående beräkning av varas tullvärde.

Över tulltaxerevisionens förslag ha kommerskollegium och generaltullstyrelsen avgivit gemensamt utlåtande och därvid tillika överlämnat inhämtade yttranden från samtliga handelskammare, Sveriges industriförbund och Sveriges grossistförbund samt från de större tullanstalterna i riket.

Enligt 4 § i gällande tulltaxeförordning skall för oskadad vara värdet beräknas lika med varans marknadspris å inköpsorten vid tiden för inköpet eller, i fråga om ej inköpt vara, lika med marknadspriset å avsändningsorten vid tiden för avsändningen, med tillägg i vartdera fallet av emballagets värde jämte frakt, försäkringspremier och annan å varan nedlagd kostnad, intill dess varan anlänt, därest den inkommit med fartyg eller luftfartyg, till ort, dit den är bestämd eller varest den för vidare befordran till bestämmelseorten lossas ur fartyget eller luftfartyget, eller, därest den inkommit på annat sätt, till gränsort inom tullområdet. För vara, som lidit avsevärd skada, beräknas allenast det lägre värde, varan vid tulltaxeringen befinnes äga å den ort, där tulltaxeringen äger rum.

Enligt samma författningsrum åligger det varuhavaren att uppgiva och, såvitt ske kan, styrka de belopp, vilka efter vad nyss sagts tillhopa skola anses utgöra oskadad varas värde. Fullgör ej varuhavaren vad honom sålunda åligger eller finner tullanstalten skälig anledning antaga, att det uppgivna värdet understiger det verkliga, eller är fråga om skadad vara, är tullanstalten pliktig, liksom den i allt fall är berättigad, att låta besiktiga och värdera varan.

Därest tullanstalt med stöd av 4 § tulltaxeförordningen låter anställa besiktning av vara för utrönande av dess värde, skall sådan besiktning jämlikt 8 § tillämpningsföreskrifterna till sagda förordning förrättas av två för sakkunskap på området kända, ojäviga personer. Det värde, besiktningsmännen anse böra åsättas varan, eller, där de icke kunnat enas, medeltalet av de av dem uppgivna värdena skall då läggas till grund för tulltaxeringen.

Ätnöjes varuhavaren icke med värde, som blivit utrönt vid besiktningen, äger han enligt 9 § tillämpningsföreskrifterna inom åtta dagar efter besikt-

ningens avslutande påkalla, att värdet i stället bestämmes genom skiljenämnd. Sådan nämnd skall bestå av tre för sakkunskap på området kända, ojäviga personer. Av dessa skall en utses av tullanstalten, en av varuhavaren och den tredje av de sålunda utsedda gemensamt eller, där dessa ej kunna enas, av överexekutor. Jäv, som framställles av part, prövas av överexekutor. Skiljenämnden har att, sedan parterna lämnats skäligt rådrum att yttra sig, inom femton dagar efter det nämnden blivit fulltalig fastställa varans värde enligt därför bestämda grunder. Såsom av nämnden fastställt värde skall anses det värde, varom minst två av nämndens ledamöter förenat sig, eller, om samtliga ledamöter haft olika mening, medeltalet av de värden, som utgöra medeltal av de båda lägsta och de båda högsta värdena.

Det av tulltaxerevisionen framlagda förslaget innefattar dels en omarbetning av 4 § tulltaxeförordningen samt 6, 8 och 9 §§ tillämpningsföreskrifterna till samma förordning, dels ock införande i tillämpningsföreskrifterna av två nya paragrafer, betecknade 6 a § och 8 a §.

De sakkunnigas förslag bibehåller den nuvarande bestämmelsen i 4 § första stycket tulltaxeförordningen, att oskadad varas tullvärde principiellt skall beräknas på grundval av varans marknadspris å inköpsorten vid tiden för inköpet eller, i fråga om ej inköpt vara, å avsändningsorten vid tiden för avsändningen. Begreppet marknadspris har emellertid i förslaget blivit såtillvida närmare bestämt, som det angivits avse det vid försäljning till Sverige gällande marknadspriset. Liksom tidigare förutsättes, att marknadspriset i normala fall skall anses styrkt genom företeende av handelsfaktura.

För det fall att varuhavaren ej fullgör sina skyldigheter i fråga om styrkande av varas värde eller tullanstalten finner skälig anledning antaga, att det uppgivna värdet understiger det verkliga, föreslås införande i 4 § andra stycket av en ny beräkningsgrund, enligt vilken tullvärdet skall utgöra det för varan vid försäljning inom Sverige gällande marknadspriset å tulltaxeringsorten vid tiden för tulltaxeringen, med avdrag för tull jämte skälig försäljningskostnad och handelsvinst. Fastställandet av detta värde skall i första hand ankomma på vederbörande tullanstalt, som för ändamålet skall kunna påkalla medverkan av det hos generaltullstyrelsen inrättade tullvärdekontrollkontoret. Om tullvärdet icke kan fastställas med utgångspunkt från försäljningspriset här i landet eller fråga är om vara, som lidit avsevärd skada, skall enligt 4 § tredje stycket i förslaget tullvärdet beräknas lika med det värde, varan befinnes äga å tulltaxeringsorten vid tiden för tulltaxeringen. För uttrönande av detta värde skall det nu använda besiktnings- och värderingsförfarandet komma i tillämpning.

I 6 § tillämpningsföreskrifterna till tulltaxeförordningen ha de sakkunniga föreslagit införande av en bestämmelse innebärande, att faktura skall innehålla en av utställaren eller den eller dem, som äga teckna dennes firma, på tro och heder avgiven försäkran, att det i fakturan upptagna värdet icke understiger det verkliga och att någon faktura, upptagande annat värde, icke utställts eller kommer att utställas.

I anslutning till de ändrade bestämmelserna angående tullvärdeberäk-

ningen föreslå de sakkunniga, att vissa nya arbetsuppgifter tilldelas det tidigare omnämnda tullvärdekontrollkontoret. Kontorets verksamhet är för närvarande väsentligen inriktad på en eftergranskning av redan verkställda tulltaxeringar. De sakkunniga ha emellertid föreslagit, att granskning genom kontorets försorg av företedda fakturor må kunna ske redan innan tulltaxeringen avslutats. En bestämmelse i sådant syfte föreslås intagen i 6 a § av tillämpningsföreskrifterna till tulltaxeförordningen. Enligt förslaget skulle dylik förhandsgranskning av faktura företagas i sådana fall, då tullanstalt hyser tvekan, huruvida fakturan må kunna läggas till grund för beräkningen av tullvärdet. Det förutsättes, att närmare föreskrifter angående tullanstalts skyldighet att låta faktura underkastas förhandsgranskning av tullvärdekontrollkontoret skola kunna meddelas av generaltullstyrelsen.

I 6 a § av tillämpningsföreskrifterna föreslås vidare stadgande om den medverkan, som tullvärdekontrollkontoret enligt vad redan förut antytts skall ha att lämna vid tillämpningen av det nya systemet med det inhemska försäljningspriset såsom grundval för tullvärdets beräkande. Stadgandet i fråga innefattar bland annat bestämmelse om att tullanstalt skall ha att till tullvärdekontrollkontorets prövning hänskjuta fråga om tullvärdets bestämmande i det fall, att svårighet möter för tullanstalten att fastställa tullvärdet å vara, för vilken värdet funnits skola beräknas på sätt i 4 § andra stycket tulltaxeförordningen sägs.

Beträffande frågan om avdrag vid tullvärdets beräkande för kassarabatt och agentprovision ha de sakkunniga förordnat, att avdrag icke kommer att, såsom hittills varit fallet, medgivas för kassarabatt, som vid tulltaxeringstillfället varit oreglerad. I fråga om agentprovision gäller enligt nuvarande praxis, att avdrag medgives för provision till agent med hemvist i Sverige, varemot provision till annan agent inräknas i tullvärdet. Enligt de sakkunnigas mening måste provision, oavsett om agenten är bosatt i exportlandet eller ej, anses utgöra en del av varans utländska marknadspris, varför den även bör underkastas tullbeskattning.

Bestämmelser om nyssberörda avdrag anse de sakkunniga kunna intagas i generaltullstyrelsens kungörelse med anvisningar till tulltaxeförordningens tillämpningsföreskrifter.

Vad angår motiveringen för de sakkunnigas förslag samt innehållet i de däröver avgivna yttrandena tillåter sig utskottet hänvisa till propositionen sid. 11—27.

Till stöd för det i propositionen framlagda förslaget, vilket i huvudsak ansluter sig till de sakkunnigas förslag, har *departementschefen* inledningsvis anfört följande:

»Av tulltaxerevisionens utredning jämte de däröver avgivna yttrandena att döma synes det råda en allmän uppfattning därom, att de nuvarande bestämmelserna i tulltaxeförordningen rörande beräkning av varas tullvärde i vissa avseenden äro otillfredsställande. Vad som framför allt aktualiserat

behovet av ändrade föreskrifter härutinnan är de senare årens utveckling på den internationella handels område.

Med den omfattning, vari värdetullsystemet tillämpas hos oss, är det utan vidare klart att spørgsmålet om tullvärdets bestämmande måste tillmätas stor vikt. Särskilt under de år, som förflutit efter ikraftträdandet av 1929 års tulltaxa, har den ur värdetullarna härflytande tulluppbörden kraftigt stegrats, såväl absolut taget som i relation till totaluppbörden. Detta belyses närmare av vissa i tulltaxerevisionens betänkande lämnade sifferuppgifter. Av en total tulluppbörd år 1930 om 157.2 miljoner kronor härrörde 18.7 miljoner eller 11.9 procent från importen under de rubriker i tulltaxan, vid vilka tillämpas värdetull med eller utan kombination med vikt- eller stycketull. Motsvarande uppbörd under 1938 utgjorde 196.8 respektive 48.8 miljoner kronor, innebärande att värdetullarnas andel i den totala uppbörden då stigit till 24.8 procent. Då värdetullarna erhålla ökad betydelse i samma mån som importprisen stiga, måste man särskilt i nuvarande tidsläge räkna med att dessa tullar kunna komma att spela en ännu större roll än hittills. För det allmänna måste det särskilt i tider av onormalt stegrade statsutgifter framstå såsom angeläget, att de bestämmelser, som reglera uttagningen av ifrågavarande tullar, i möjligaste mån förebygga undervärdering av varorna. Ur det inhemska näringslivets synpunkt är det också av vikt, att dessa bestämmelser icke lämna rum för en tolkning och tillämpning, som kan medföra eludering av det för olika fall tillmätta tullskyddet. Brister i tullvärdebestämmelserna kunna medföra, att mindre nogräknade importörer till förfång för de mera samvetsgranna i större eller mindre utsträckning undandraga sig den avsedda tullbeskattningen.»

Departementschefen har härefter framhållit, att den reform, som genomfördes 1934 och som innebar inrättande inom generaltullstyrelsen av det så kallade tullvärdekontrollkontoret, utan tvivel medfört en förbättring av förhållandena på detta område. Reformen avsåg emellertid ingen ändring av själva grunderna för tullvärdeberäkningen utan åsyftade väsentligen endast att möjliggöra en central kontroll i efterhand å lämnade värdeuppgifter. Efter att hava framhållit, att en sålunda begränsad reform icke kunnat helt afhjälpa de påtalade missförhållandena samt att det därför syntes angeläget, att hela detta spörsmål nu bringades till en såvitt möjligt rationell lösning, har *departementschefen* vidare yttrat:

»Den ojämförligt viktigaste nyheten i tulltaxerevisionens förslag utgöres av reglerna om värderingen för de fall, då varuhavaren icke fullgör sin skyldighet att uppgiva och styrka varuvärdet eller då tullanstalten finner skälig anledning antaga, att det uppgivna värdet understiger det verkliga. I dessa fall har tullanstalten för närvarande icke befogenhet att själv verkställa värdering utan är hänvisad till att låta värdet efter besiktning fastställas av särskilt tillkallade sakkunniga. Emellertid har besiktnings- och värderingsförfarandet, enligt vad vid olika tillfällen framhållits, i praktiken visat sig förenat med sådana olägenheter — främst kostnader och tidsutdräkt samt svårigheter att finna för uppdraget lämpliga personer — att det kommit till användning endast i ringa utsträckning och snarast som en nödfallsutväg, när det varit uppenbart, att en större differens förelegat mellan det verkliga och det uppgivna värdet. Till belysning härav må nämnas, att vid tullbehandlingsinspektionen i Stockholm, där antalet värdeförtullningar årligen kan beräknas uppgå till lägst 70,000, sagda förfarande under femårsperioden 1934 — 1938 tillämpades i sammanlagt endast 10 fall. Därtill

kommer, att förfarandet i och för sig, enligt vad erfarenheten visat, icke kan anses innebära någon tillfredsställande garanti för en riktig tullbeskattning, i det att ibland fastställts värden, som knappast motsvarat vad tullförfattningarna mena med tullvärden.

Tulltaxerevisionens förslag innebär, att värdet i här åsyftade fall må i första hand fastställas av tullanstalten, som för ändamålet skall äga påkalla biträde av tullvärdekontrollkontoret. Värdet skall därvid beräknas med utgångspunkt från det inhemska försäljningspriset eller, närmare bestämt, lika med det för varan vid försäljning inom Sverige gällande marknadspriset å tulltaxeringsorten vid tiden för tulltaxeringen, med avdrag för tull jämte skälighets försäljningskostnad och handelsvinst. Tydligt är, att denna metod för värdebestämningen, vilken kommit till användning i ett flertal andra länder, erbjuder en hög grad av säkerhet mot undervärdering. Framför allt bör den utgöra ett verksamt medel att komma till rätta med de svårigheter, som visat sig förbundna med tulltaxeringen av varor, vilka för utländska företags räkning sänts i konsignation hit till landet eller av sådana företag levererats till här etablerade filial- eller dotterföretag. Då värdet bestämmes på sätt nu nämnts, skulle besiktning och värdering genom sakkunniga icke ifrågakomma. Med den erfarenhet, tullvärdekontrollkontoret redan erhållit och ytterligare skulle komma att förvärva beträffande priserna å olika slag av importvaror, och med de möjligheter kontoret äger att med ledning av importörernas affärskorrespondens och andra handlingar samt biträde av sakkunniga utröna dessa priser, torde kontoret komma att besitta väsentligt större förutsättningar än tillfälligt tillkallade värderingsmän att på ett tillfredsställande sätt fastställa värdet. Då varuhavaren enligt förslaget bibehålles vid rätten att påkalla värdets slutliga bestämmande genom skiljemän, torde hans intressen vara tillbörligt beaktade.

De av tulltaxerevisionen i övrigt förordade ändringarna i 4 § tulltaxeförordningen äro av mindre räckvidd och föranleda ingen erinran från min sida. De smärre jämkningar i paragrafens avfattning, som ifrågasatts av kommerskollegium och generaltullstyrelsen, torde dock böra iakttagas.

Då tillämpningsföreskrifterna till tulltaxeförordningen meddelas i administrativ ordning, torde det icke vara nödvändigt att i detta sammanhang fatta slutlig ståndpunkt till de däri föreslagna ändringarna. Här må allenast erinras, hurusom de meningsskiljaktigheter, vilka kommit till synes beträffande förslaget i denna del, väsentligen hänföra sig till frågan om beskaffenheten av de fakturor, som skola företes till styrkande av varas tullvärde. Tulltaxerevisionen har för sin del föreslagit, att dylik faktura skall vara försedd med en särskild på tro och heder avgiven försäkran, att det i fakturan uppgivna värdet icke understiger det verkliga och att någon faktura, upptagande annat värde, icke utställts eller kommer att utställas. Från näringslivets sida har erinrats, att det ofta kan bereda importörerna svårighet att anskaffa sådan försäkran och att denna, såsom tulltaxerevisionen för övrigt själv förutsett, icke i och för sig skulle innebära någon trygghet för att riktiga värden angäves i fakturorna. Med hänsyn härtill och till den garanti mot för låga värden, som ligger redan i de nya reglerna för värdebestämningen, torde skärpta föreskrifter i det avseende, varom nu är fråga, åtminstone för närvarande kunna undvaras.

Vad kommerskollegium och generaltullstyrelsen anført i fråga om avdrag vid tullvärdeberäkningen för kassarabatt och agentprovision ger icke anledning till erinran från min sida.

I den mån yttrandena innehålla anmärkningar eller yrkanden, som i det föregående icke blivit av mig särskilt berörda, ha de synts mig icke vara av beskaffenhet att påkalla något uttalande från min sida.»

Beräkning av emballagevärdet å vissa godsbehållare.

Vid mellanstatlig befordran av gods med bantåg hava sedan några år tillbaka för detta ändamål särskilt konstruerade godsbehållare, s. k. containers, kommit till allt mera ökad användning. Behållarna förekomma i olika storlekar och äro till underlättande av lastning och lossning vanligen monterade på fötter eller hjul och försedda med ringar eller andra dylika anordningar. Syftet med behållarna är, bland annat, att möjliggöra befordran av gods direkt från avsändarens lokaler till mottagarens, och för detta ändamål begagnas de även i med järnvägstrafik kombinerad fartygs- eller motorfordons- trafik.

Behandlingen i tullhänseende av godsbehållare såsom transportmedel betraktade anses genom gällande författningsbestämmelser vara reglerade på ett sätt, som torde tillgodose rimliga anspråk på tullåtnader. Vissa anmärkningar ha emellertid riktats mot behandlingen ur tullsynpunkt av godsbehållarna i deras egenskap av emballage, särskilt för det fall, att behållarna innehålla varor, för vilka tullen skall utgå efter värdet. Med tillämpning av de nuvarande bestämmelserna i 4 § tulltaxeförordningen skall därvid till grund för tullberäkningen läggas varans marknadspris å inköps- eller avsändningsorten med tillägg av, bland annat, emballagets värde. Detsamma kommer i vanliga fall att gälla även efter genomförandet av de föreslagna ändringarna i nämnda paragraf. Därest behållaren utgör emballage, måste alltså värdet av densamma inräknas i det tullpliktiga värdet. Följden härav har emellertid i vissa fall blivit, att värdet av emballaget kommit att upptagas med belopp, som icke stått i rimlig proportion till tullvärdet i dess helhet.

Frågan om en lämpligare beräkningsgrund för fastställandet av emballagevärdet å godsbehållare har upptagits till behandling i tulltaxerevisionens den 17 december 1938 dagtecknade »Betänkande I med förslag till vissa ändringar i gällande tulltaxeförordning och därvid fogade tulltaxa m. m.» De sakkunniga ha föreslagit, att värdet av godsbehållare jämte eventuellt förekommande annat emballage skall vid beräkning av tullvärdet å de i behållaren inneslutna varorna upptagas till 3 procent av dessas marknadspris, dock givetvis endast under förutsättning, att behållaren ersätter annat, eljest handelsbrukligt emballage. Bestämmelsen i fråga skall enligt förslaget tillämpas endast med avseende å järnväg tillhöriga eller hos järnväg inregistrerade behållare.

Över förslaget hava, efter remiss, utlåtanden avgivits av järnvägsstyrelsen samt av kommerskollegium och generaltullstyrelsen gemensamt. För ämbetsverkens yttranden i ärendet redogöres i propositionen å sid. 32.

Beträffande det föreliggande förslaget har *departementschefen* anfört följande:

»De nuvarande bestämmelserna rörande beräkningen av tullvärdet å sådana i godsbehållare eller s. k. containers inkommande varor, för vilka tullen utgår efter värdet, äro otvivelaktigt ägnade att motverka den mera vidsträckt användning av dylika behållare, som av transporttekniska skäl anses önskvärd, och jag har därför icke något att erinra mot att 4 § tulltaxeförordningen ändras på sätt de sakkunniga föreslagit. Då erfarenheterna av behållaretrafiken för vårt lands vidkommande äro tämligen begränsade, erbjuder det för närvarande vissa svårigheter att med säkerhet bedöma vilka ytterligare föreskrifter som lämpligen böra meddelas för ernående av en i tullhänseende behöflig lättnad för denna trafik. Därest riksdagen godtager den föreslagna ändringen i tulltaxeförordningen, kommer frågan om dylika föreskrifter att senare anmälas för Kungl. Maj:t. Redan nu torde emellertid böra framhållas, att de nya bestämmelserna närmast få betraktas som en försöksanordning och att vid sådant förhållande försiktigheten torde bjuda att tills vidare icke sätta den för fastställandet av godsbehållarnas emballagevärde avsedda procentsatsen lägre än de sakkunniga föreslagit. Därest procentsatsen befinnes icke vara lämpligt avvägd, får erforderlig ändring ske så snart tillräcklig erfarenhet på området vunnits. Skulle de nya bestämmelserna i undantagsfall visa sig leda till orimliga värden, såsom järnvägsstyrelsen befarat, föreligger möjlighet för Kungl. Maj:t att dispensvis åvägabrunga rättelse.»

Tullfrihet för visst turistreklammaterial m. m.

I 5 § tulltaxeförordningen har i ett nytt moment, betecknat z), föreslagits ett stadgande av innehåll att tullfrihet skall få åtnjutas för tryckalster, härunder inbegripna kartor, bilder, planschverk samt med bilder försedda reklamskyltar och reklamplakat, vilka hava till syfte att göra reklam för resor till främmande länder eller att sprida kännedom i allmänhet om dessa länder, allt under villkor att tryckalstren äro ämnade att här i riket kostnadsfritt utdelas samt att de införas från land, som medgiver Sverige motsvarande förmån.

Till stöd för detta förslag har *departementschefen* bland annat anfört, att ett sådant medgivande kunde bliva av visst värde för turisttrafiken mellan Sverige och utlandet samt vara ägnat att befrämja våra kulturella förbindelser med främmande länder.

Vissa ändringar i gällande bestämmelser om tullfri införsel av tobaksvaror m. m.

I 5 § e) tulltaxeförordningen äro bestämmelser meddelade i fråga om tullfrihet för förnödenheter, tillhöriga resande eller å transportmedel anställda personer, varvid beträffande resandes rätt att för eget bruk tullfritt medföra färdiga tobaksvaror och cigarrettpapper hänvisning gjorts till vad

därom är särskilt stadgat. Härvid åsyftas den i 21 § 2 mom. förordningen den 15 december 1914 (nr 436) angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket meddelade grundläggande bestämmelsen, enligt vilken resande, som ankommer från utrikes ort, må för eget bruk tullfritt medföra färdiga tobaksvaror och cigarrettpapper intill viss mindre, av Kungl. Maj:t fastställd kvantitet.

Det i propositionen framlagda förslaget i ämnet innebär, att från fartyg avmönstrande befäl och besättningar skola erhålla samma förmån, som nu tillkommer resande, av tullfri införsel av för eget bruk medförda färdiga tobaksvaror och cigarrettpapper i vissa mindre kvantiteter.

Det synes uppenbart, att gällande bestämmelser rörande beräkning av värdet å sådana till riket inkomna varor, för vilka värdetull tillämpas, bereda vissa möjligheter till undervärdering. Detta gäller särskilt i fråga om varor, som införas i konsignation av utländska leverantörers härvarande kommissionärer eller agenter eller som, utan att något köp i egentlig mening föreligger, av utländska firmor levererats till här etablerade filial- eller dotterföretag. I huvudsakligt syfte att för dylika varor ernå en säkrare grund för värdebestämningen har i den föreliggande propositionen framlagts förslag till ändrade bestämmelser på området. Enligt de nuvarande bestämmelserna gäller såsom huvudregel för tullvärdebestämningen, att värdet skall beräknas lika med varans utländska marknadspris, innebärande att inköpspriset, d. v. s. det å fakturan upptagna priset, i regel lägges till grund för tulltaxeringen. Jämlikt det nu framlagda förslaget skall avsteg från nämnda huvudregel kunna göras i det fall, att anledning finnes antaga att ett uppgivet värde understiger det verkliga. I sådant fall må värdet beräknas lika med varans inhemska försäljningspris med avdrag för tull jämte skälig försäljningskostnad och normal handelsvinst.

Utskottet.

Under år 1938 uppgick den av värdetullarna härflytande tulluppbörden till 48.8 miljoner kronor, motsvarande omkring en fjärdedel av hela den samlade tulluppbörden. I nuvarande tidsläge med avsevärt höjda importpriser torde värdetullarnas betydelse komma att ytterligare ökas. Intet bör därför underlåtas som kan främja ett riktigt uttagande av dessa tullar. Då det nu framlagda förslaget synes ägnat att tillgodose detta syfte, får utskottet tillstyrka bifall till förslaget.

Mot de i propositionen i övrigt framlagda förslagen har utskottet icke heller funnit skäl till erinran.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 81, antaga vid propositionen fogade förslag till

1) förordning om ändrad lydelse av 4 och 5 §§ tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316) samt

Bevillningsutskottets betänkande Nr 7.

2) förordning om ändrad lydelse av 21 § 2 mom. förordningen den 15 december 1914 (nr 436) angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket.

Stockholm den 2 april 1940.

På bevillningsutskottets vägnar:

IVAR ANDERSON.

Närvarande:

från första kammaren: friherre *Lagerfelt*,* herrar *Viktor Larsson*, *Wahlmark*, *Sköldén**, *Sjödahl*, *Elon Andersson*, *Ekman*, *Velander*, *Gustaf Björkman* och *Robert Berg*; samt

från andra kammaren: herrar *Anderson* i Norrköping, *Björklund*, *Olsson* i Gävle, *Andersson* i Dunker*, *Ericson* i Boxholm, *Sandberg*, *Werner* i Hultsfred, *Persson* i Undersvik, *Hagberg* i Malmö och *Andersson* i Vigelsbo*.

* Icke närvarit vid justeringen av betänkandet.